

Op groepsreis met een handicap

36

SUPPORT magazine

"Houden ze wel rekening met mij?"

Met een handicap op een reguliere jongerengroepsreis gaan, moet je dat willen? Onze redacteur Thijs de Lange nam afgelopen zomer de proef op de som. Hij ging op vakantie naar Italië en deelt zijn ervaringen.

Tekst en foto's **Thijs de Lange**

Afgelopen winter besloot ik een groepsreis te boeken. Dat bleek nog een hele opgave. Ik ben een jongere (26 jaar) en de meeste jongerengroepsreizen zijn óf actief, óf bestaan uit zon, zee en zuipen. Door mijn lichte handicap (cerebrale parese) en mijn voorkeur voor cultuur zijn zulke vakanties niet aan mij besteed. De Belgische jongerenreisorganisatie KrisKras bleek echter ook culturele reizen te organiseren. Op

hun site zeggen ze inclusiviteit belangrijk te vinden en de vakantie naar Napels, Ischia en nog een paar eilanden sprak mij direct aan: dit zoek ik! Maar in plaats van meteen te boeken, sloeg de twijfel toe.

Want: houden ze wel rekening met mij? Ik meldde me aan als geïnteresseerde voor de reis en voor ik het wist, was de vakantie bijna volgeboekt. Op hoop van zegen schreef ik me toch definitief in, waarna ik mezelf verraste met een emo-

tioneel gevoel. Alsof ik eindelijk toeliet waar ik al die tijd al behoefte aan had. Het bleek haast een voorspelling van de reis die komen zou. De trip werd voorafgegaan door een voorbereidende bijeenkomst. Op een mooie woensdagavond reed ik daarvoor naar Gent. Ik zag dat het een rustige groep was en toen ik uitlegde dat deze reis voor mij spannend is vanwege mijn handicap, kon ik rekenen op begrip. Ik wist meteen: dit gaat goed komen; een hele zorg minder.

“Ik geloof dat ik niet eerder zo'n fijne reis heb meegemaakt”

Voor een verrukkelijke pasta moet eerst hard gewerkt worden

Steeds meer hulp

Terwijl ik dit artikel schrijf, ben ik net terug uit Italië. En inderdaad: ik geloof dat ik niet eerder zo'n fijne reis heb meegemaakt. De groep van tien man, waarbij ik de enige Nederlander was, had ongeveer hetzelfde tempo als ik. We lieten ons door gidsen leiden door de bovengrondse én ondergrondse straten van Napels en we genoten van de heerlijke Italiaanse keuken. Naarmate we elkaar beter leerden kennen, kreeg ik steeds meer hulp aangeboden. Ze sjouwden mijn koffer als ik daar behoefte aan had en pakten mijn broodjes in als de verpakkingen weer eens te klein waren. De tweede helft van de vakantie, toen we de eilanden bezochten, ging op standje relaxed. Een boottocht werd afgewisseld met een kookworkshop en een bezoek aan de eilanden Procida en Capri.

Gehoord en gezien

Alleen de dag naar Pompeï was me te veel. Van tevoren wist ik al dat de trip intensief zou zijn, maar toch was ik haast geschokt over hoe hard het erin hakte. Na een 2,5 uur durende rondleiding en een inspannende lunch wilden we nogmaals over het terrein lopen. Bij een temperatuur van 32 graden had ik dat misschien niet moeten doen. Na terugkomst in de B&B nam ik de tijd om een powernap te doen, iets wat ik die reis vaker deed. Daar deed niemand moeilijk over, ook niet als ik elders eerder afhaakte. Voor de rest

wist de getrainde reisleader ervoor te zorgen dat iedereen zich gehoord en gezien voelde. Het was relaxed, we wilden in grote lijnen hetzelfde en we hebben veel gelachen. Het was een vakantie die ik in mijn stoutste dromen niet had kunnen voorspellen. «

GRENZEN BEWAKEN EN AANGEVEN

Een succesvolle groepsreis begint bij het type vakantie. Kies iets dat bij je past. En wees duidelijk over waar je (door je handicap) behoefte aan hebt. Alleen dan kunnen anderen rekening met je houden. Zo heb ik er tot de laatste nacht voor gezorgd dat ik op een tweepersoonskamer sliep en niet op een vierpersoonskamer. Gaat er iets niet goed, durf dit dan onomwonden te delen met de reisleader. Dan kan hij of zij daar de rest van de vakantie nog wat mee doen. En: vraag door over het programma, zodat je precies weet waar je rekening mee moet houden en waar je je rust kan of moet pakken.

Op het eiland Ischia begon het echte vakantie vieren